

Pietarin katulapsityön ystäväkirje 03/2020
Rundbrev från gatubarnsarbetet i St.Petersburg
Pietarin katulapset ry Sankt Petersburgs gatubarn rf
PL 343 53101 Lappeenranta
Kotisivut: Pietarinkatulapset.com
Email: apulapsille@pietarinkatulapset.com
Tiliyhteys EKOP: FI50 5620 0920 1662 37 viite 11222
Rahankeräyslupa N:o RA/2019/930 myöntäjä: Poliisihallitus
01.01.2020-31.12.2020 koko Suomi (ei Ahvenanmaa)

Hei kaikki katulapsityön ystävät.

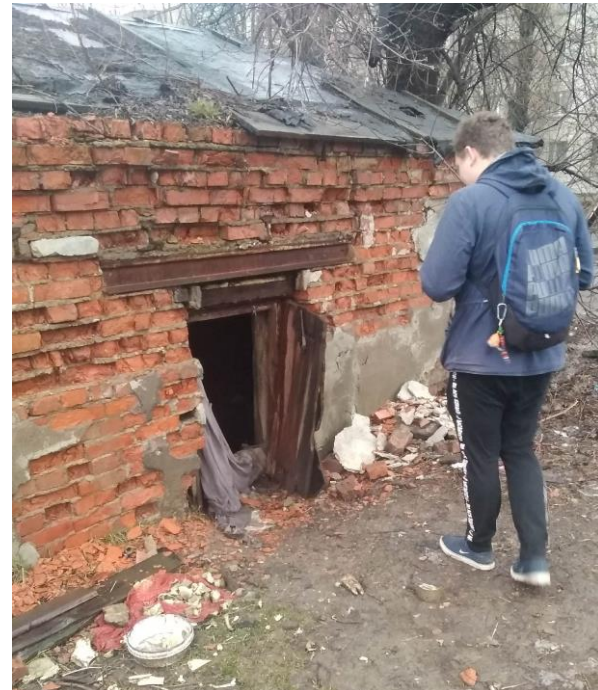
Elämme kaikilta osin vaikeampia aikoja tällä hetkellä, koronan hallitessa päivän puheenaiheet. Meidänkin työssä humanitääristen avustusten toimitukset rajan yli on toistaiseksi pysähdyksissä, vaan ei katulapsityö. Eri ajanjaksoina Venäjällä on tapahtunut suuria muutoksia, mutta katulapsityö ei ole silloinkaan pysähtynyt, eikä pysähdy tänäänkään.

Kymmenen vuotta sitten luulimme että katulapset ovat vähenemään päin, mutta mitä tapahtuikaan. Entisistä neuvostotasavalloista alkoi mitä ihmeellisimpiä reittejä saapumaan ns. juoksulapsia. Siihen vaikuttivat suuret levottomuudet Kaukaasiassa. Sittemmin Ukrainan tilanne, josta sodan jaloista ilmestyi aivan uudenlaisia katulapsia Pietarin kaduille ja kellareihin turvaa hakemaan, jonka seurauksena katupartioiden työ vaikeutui mm. kieliongelmiensa vuoksi, koska Kaukaasiasta saapuneet uuden tyyppiset katulapset eivät kaikki edes puhuneet venäjää. Nyt Ukrainan kriisin johdosta sieltä on saapunut perheitä ja yksinhuoltajia. Ja mikä ikävintä, hyvin monella on eri asteisia narkoottisia ongelmia, jotka vallitsevat heidän elämäänsä, kostautuen lapsissa ja nuorissa, joista osa jonkin ajan kuluessa ajautuu kadulle. He kokevat sen turvallisempaan kuin ns. koti. Ahdinko ja turvattomuus on ajanut lukuiset lapset ja nuoret etsimään itselleen uuden turvapaikan kadulta koska läheiset ja muu maailma ovat heidät hyljänneet. Kellareissa ja maanalaisissa holveissa he löytävät turvaa toinen toisistaan, vaikka sekin on harhaa.

Katulapsien tapauksissa yhdeksän kymmenestä tapauksesta syynä on vanhempien lähes täydellinen kyvyttömyys pitää huolta jälkikasvustaan. Siksi olemme panostaneet katusosiaalityöntekijöihin ja heidän työkuluihinsa, jotta he voivat nuoren elämää selvittäessään mahdollisimman hyvin heitä auttaa, joskus jopa perheen jäsenet löytämään toisensa uudestaan.

Yläkuvassa helmikuun lumettomassa Pietarissa katupartion **Vitalij** ja **Elisavet** ovat Volkovskaya metroaseman lähellä menossa etsimään katulapsia kellarista, joka toimii yhtenä heidän yöpaikoistansa.

Alemassa kuvassa vapaaehtoiset avustajamme veivät helmikuussa Viipurin kaduilta pelastettujen katulapsien turvakoti Dikoniin suuren määrän talvivaatteita ja muuta avustustavaraa. Kuvassa jo kauemmin turvakodissa asunut ” isonen ” ja pieni entinen katulapsi vaatekuorman keskellä tutkimassa, mitä lämmintä ja puhdasta täältä löytyisi.

Kohtaamisia.

Viedessämme avustusta turvakoti **Prometeihin**, heti alussa kiinnitin huomion tähän pienikokoiseen ujoon, hieman nukkavierun oloiseen tyttöön, joka oli hiljaisena, muista erillään ja katseli kaihoisasti tavaroita, joita olimme tuoneet ja joista jo muut nuoret, jotka olivat jo tottuneet meihin, etsivät tottuneesti itselleen jotain mukavaa päälle pantavaa. Pyysin saada tietää hieman enemmän hänen kohta-lostaan. Turvakodin johtaja Osana kertoi että hän ei oikein osannut ystävystyä muihin nuoriin. Tämä tyttö, nimeltään **Jana** oli kokenut nuorena jo paljon surua. Hänen elämäänsä ovat seuranneet läheisten kuolemat toinen toisensa jälkeen, jotka eivät ole voineet olla jättämättä jälkiä nuoren tytön sielunelämään.

Ystävystyttyämme hänen kanssaan aina turvakodissa käyntien yhteydessä, pyysin hänen kirjoittamaan meille kirjeen elämänsä vaiheista.

Hän kirjoitti:

Minun nimeni on **Jana**. synnyin Vologdskin alueella Grjaznovecin kaupungissa. Minä asuin mummon ja vaarin kanssa. Vaari kuoli kun olin 3-vuotias, Viiden vuoden kuluttua kuoli äiti. Sitten kahden vuoden jälkeen kuoli mummo. Samana vuonna, kesällä, kuoli vaarin sisko ja mummon veli. Äidin serkusta tuli minun holhoojani ja hän toi minut Pietariin. Siitä minä olin oikein hyvilläni. Tätini kanssa minä asuin 4,5 vuotta. Nämä vuodet olivat kirkkaita ja onnellisia minun elämässäni. Sitten meillä tuli yhteiselämässä oikein pahoja ongelmia ja tätini luopui holhoojuudesta ja minä tulin **Prometein** turvakotiin, sittemmin välimme hieman paranivat, mutta en tiedä haluaako hän minut takaisin.

Näin siis kirjoitti ujo ja suloinen Jana tyttönen. Turvakodissa havaittiin, että hän on kehitykseltään hieman hitaanlainen, mutta Prometein ammattimaisessa ja rakkaudessa ympäristössä hän alkoi innostua opiskelusta, ja motivaatio vain kasvoi.

Tämän kirjeen antamisen yhteydessä sanoin että tulepa **Jana** tänne, niin katsotaan sinulle oikein muodikkaat uudet vaatteet lenkkarien kera. ja annoimme hänen itse sovittelua mieleisensä asukokonaisuuden, jota hän tässä iloisena esittelee **Prometein** johtajan turvallisessa kainalossa.

Eikö olekin hieno muodonmuutos tapahtunut nuorena Jana neidissä. Nyt on hiukset huollettu ja muotivaatteet yllä, ei tarvitse enää ujostella kavereitakaan.

Kiitos että kuljette kanssamme katulapsityössä, taloudellisen tukenne ja esirukouksienne avulla tämä työ jatkuu tänäänkin.

Siunaavin terveisin

Keijo Parkkunen

Puheenjohtaja

